

[Inger Stilling Pedersen]

mønster og sige: nu har vi ligestilling, og nu skal vi lave om på det hele. Det kan ikke være meningen.

Meningen er, at man skal forsøge at skabe muligheder for ligestilling, og her skal man først og fremmest begynde med børnene, det er helt afgjort. Derfor har Kristeligt Folkeparti også mange gange sagt, at et fag som familiekundskab bør indgå i skolen på alle alderstrin, sådan at man får en reel mulighed for senere at kunne deltage i et familieliv, også i de rent praktiske gøremål. Hvis vi vil give familierne mulighed for selv at indrette sig – og det mener Kristeligt Folkeparti vi skal – må vi sørge for, at de også er rustet til det. Det vil sige, at drenge og piger må have de samme muligheder.

Nu blev der nævnt noget om, at drengene måske blev favoriseret; det var for år tilbage. Jeg har selvfølgelig adskillige piger, der har beklaget sig til mig over, at drengene ikke skulle lave noget mere hjemme, men det er heldigvis ved at ændre sig.

Jeg tror også, at undervisningen i skolen, hvor både drenge og piger får hjemkundskab, sløjd osv., betyder umådelig meget for udviklingen, ved at man er i stand til at udføre tingene.

Vi kommer dog ikke uden om, at det er børnene og kvinderne, der i meget høj grad har betalt prisen i ligestillingskampen. Børnene ved, at der ikke har været plads til dem, mor og far skulle begge realisere sig selv, og måske var der kun én forsørger derhjemme, som skulle arbejde og slet ikke havde tid til at tage sig af børnene. Det har for kvinderne betydet dobbeltarbejde, det har betydet øget brug af sovemedicin og nervepiller, det har betydet en umådelig lang arbejdsdag for mange. Sådan behøvede det jo ikke at have været. Vi går ud fra den teori, at mænd og kvinder deler arbejdet i hjemmet, og det gør de også i nogle tilfælde, men vi ved fra undersøgelser, at det ikke er tilfældet alle steder. Langt den største del af arbejdet, også kontakten med skolen, hænger i høj grad på kvinderne i dag, og derfor har kvinderne måttet realisere sig selv ved at arbejde dobbelt. Jeg plejer at sige: den var mændene aldrig hoppet på. De ved nok, hvor meget man kan klare på en dag, men det er da helt i orden, når kvinderne nu så gerne vil!

Men mange kvinder er presset ind i den situation. Der er nogle, der gerne vil, og de

skal have lov. Der er nogle, der gerne vil være chefer og avancere, og de skal have lov. Men det betyder ikke, at man skal undertrykke resten af kvinderne og sige: så skal I også gå ind under dette, for det er ikke godt at arbejde i hjemmene, så bliver man dum. Man nedvurderer arbejdet – det er sådan et andenrangs, man nu engang skal have udført – til skade for børnene.

Man kunne jo også vende det om og sige: når man nu ikke må arbejde i hjemmet, men skal ud, så burde man fra samfundets side have skaffet plads til alle børn, have sørget for, at der var muligheder for at få passet børnene, men det er der ikke i dag. Man diskriminerer i høj grad her, og så bliver det igen kvinderne, der bliver tvunget til at blive hjemme måske, fordi man ikke kan få børnene passet.

Man kunne godt have klaret nogle af disse problemer, hvis man havde været mere villigt indstillet over for at gøre det muligt for kvinderne selv at tage sig af egne børn, måske også af naboens børn, hvis det var det, man ønskede. Men denne ligestilling har gjort, at det kan man altså ikke, og derfor har man svigtet virkelig mange.

Ligestilling må ikke blive tvang. Man taler så meget om, at nu skal kvinderne hjem til kødgryderne. Det er en meget slidt frase. Man kunne jo også vende det om og sige: jamen, hvis nu kvinderne eller mændene gerne vil, skulle de så ikke have lov til det?

Jeg har været inde på, hvordan vi får reel ligestilling. Det får vi kun ved at give lige muligheder, og vi får det kun ved at begynde med børnene. Men det er også vigtigt, at vi samtidig med, at vi starter dette, sætter ind på de grupper, hvor vi altså nu har en mulighed for at gøre det.

Jeg vil også nævne de enlige forsørgere. Det er vel mange af dem, der i dag har det hårdest, fordi de skal klare en lang arbejdsdag og være alene om hele ansvaret for børn og familien derhjemme. Det kan ikke være rigtigt, at vi fra samfundets side ikke har råd til at sørge for, at disse kvinder og mænd, hvem det nu er, der har ansvaret, får mulighed for at være hjemme f.eks. efter skoletid, når børnene kommer hjem. Jeg tror, at vi kunne undgå megen kriminalitet ved, at vi har en mulighed her. Jeg ved som lærer, at det er uhyre vigtigt, at der er nogen hjemme, når børnene kommer fra skole. Jeg mener